

RESPONDRE ÉS LA CLAU DE LA MATERNITAT

Per Barbara De Martiis de Zuleta. Santafé de Bogotá, Colòmbia

Les mares tenim la necessitat – no l'obligació – de respondre. Respondre és la base de la maternitat. Respondre sempre ens fa conèixer als nostres fills i ens ensenya a ser mares.

Després de nou llargs mesos, arriba finalment el dia de tenir als braços al nostre esperat nadó; i malgrat que sabem que la tasca que ens espera no serà fàcil, tenim confiança en que el nostre amor i l'anomenat "instint matern" ens guiaran pel millor camí. Amb molt de compte i alguna dificultat, posem el nostre nadó al pit, i ell abans inquiet i neguitós, es tranquil·litza immediatament mentre nosaltres ens trobem al setè cel!. Hem iniciat la més sòlida i duradora de les nostres relacions. Aquella nit, cansades després d'un treball de part o adolorides per la ferida d'una cesària, decidim deixar que el nadó dormi amb nosaltres. Ell, calentet i confiat, passa al nostre costat la seva primera nit, essent alletat molt sovint. Quan per fi arribem a casa ens podem estirar amb el nadó al costat, seure sovint per alletar-lo o aprofitar les estones en que està despert per parlar-li i mimar-lo. Quan plora no dubtem a agafar-lo i amb el pas dels dies anem descobrint les innumerables funcions del nostre pit: aliment, beguda, tranquil·litat, assossec, ajuda a dormir i fins i tot treu el singlot!!! Definitivament no ens hem equivocat. L'instint maternal existeix i funciona!

Perquè doncs dubtem després? Què s'interposa entre el nostre nadó i nosaltres? Quina veu fa callar el nostre instint i ens deixa amb la sensació de no saber què fer?

Escoltem atentament.....

..."Tot el dia a coll! L'estàs acostumant als braços" "Un altra vegada li dones el pit? Li tallaràs la digestió". "Deixa'l plorar. Els nadons han d'aprendre a dormir-se sols i, a més a més, plorar els enforteix els pulmons". "No l'agafis sempre. Ha d'aprendre a conèixer la frustració". "No deixis que et faci servir de xumet". "El pitjor que et pot passar és que el nadó aprengui a adormir-se al pit"...

Qui és l'afortunada que no s'ha vist pressionada per algun d'aquests comentaris (o per tots)? I per empitjorar la situació, aquests consells sovint són impresos en famosos i recomanats llibres o surten de la boca de les persones que més ens estimen i en qui més confiem, persones que a més a més tenen una experiència més llarga que els pocs dies de la nostra.

Confuses i atabalades i sentint-nos culpables pel mal que la nostra ignorància ha pogut fer al nadó, posem en marxa un nou pla de criança, seguint el més fidelment possible els consells i recomanacions rebuts. Fem callar el nostre instint, fem cas omís del nostre cor i ens disposem a disciplinar, a domar si cal, a la nostra criatura. Però hi ha quelcom que no funciona. El qui era abans el nostre feliç i tranquil nadó plora desconsolat mentre esperem que el rellotge marqui l'hora de la propera menjada. El plor continua quan el nadó espantat es nega a dormir sol lluny de la presència de la mare. I nosaltres plorem amb ell. Ens tapem les orelles o sortim de casa a fer un tomb perquè no suportem sentir a aquell nadó protestar tot el dia, negant-se a acceptar els horaris i regles que hem organitzat per ell. El drama continua i el cercle viciós de la infelicitat gira continuament: el nadó plora, la mare no l'atén per por a malcriar-lo, el nadó plora més, la mare també plora, s'allunya i pateix, i el nadó plora....

ALTO!!! Tornem a començar.

Consultes i informació: www.laligadelallet.org Correu: consultes@laligadelallet.org

Les monitores de La Lliga de la Llet són mares voluntàries amb experiència i formació en alletament matern, que atenen els telèfons en la mesura que ho permet el seu horari familiar i laboral. Trobeu a la web la monitora més propera.

“Hi havia una vegada un nadó petitet que era completament feliç. Permanentment era bressolat per la seva mare; era sempre al seu costat, eren pràcticament un de sol. La veu d'ella l'amanyagava, el seu caminar el feia dormir, el seu cos li donava escalfor i aliment sense interrupcions...”

Així comença la història dels nostres fills. Nou mesos de necessitats satisfetes totalment sense tan sols demanar-ho. Nou mesos en què ningú es demana si el que rep en abundància farà d'ell un malcriat capriciós o potser un perdut manipulador. Nou mesos d'amor incondicional, aliment sense horaris, companyia i contacte. El que necessita, el que desitja i el que rep són la mateixa cosa. I un bon dia ha de deixar aquesta llar perfecta i començar la seva vida com a terrícol. Esfereïdor? No !!! La natura, amb la seva immensa saviesa ha dissenyat per a aquest petit ésser el millor començament: la llet materna, inimitable en la seva composició, però sobre tot en el seu envàs. Perquè més enllà del perfecte equilibri entre els seus components, de l'adequada absorció del seu ferro, de la lactosa, la transferrina i els aminoàcids, el millor de la llet materna és que ve enganxada a la mare; perquè el nadó que ha viscut al càlid i acollidor ventre matern els primers nou mesos de vida, necessita al menys uns altres nou mesos per a fer una transició lenta al món extrauterí. Nou mesos! Curiosament és aquesta l'edat a la que els nens comencen a sentir que són éssers independents de la seva mare, la qual cosa, tot sigui dit, els aterra. La natura va dissenyar les mares per estar enganxades al seu nadó i ells a elles, assegurant així que la unió que hi havia al ventre matern no s'acabarà en tallar el cordó umbilical. Per tant els nadons tenen una necessitat, no una beneiteria o un caprici, d'estar proper a la seva mare i, per descomptat, el cos de la seva mare és fet per satisfer aquesta necessitat. Estem naturalment equipades per respondre ràpidament a la crida dels nostres fills i és per això que “alguna cosa” – diguem-li instint, alliberament de prolactina o comunicació no verbal – ens empeny a atendre els plors dels nostres nadons. Agafar-lo, consolar-lo, dormir al seu costat o alletar-lo lliurement, són algunes de les respostes naturals de les mares davant de la necessitat que els seus fills tenen d'elles. Per què? Perquè les mares tenim la necessitat – no l'obligació – de respondre. Respondre és la base de la maternitat. Respondre sempre ens fa conèixer als nostres fills i ens ensenya a ser mares. Qualsevol consell o recomanació que vagi en contra d'aquesta mútua necessitat (criar - respondre, demanar - donar) violenta la relació mare - fill, aixafant l'instint i deixant al seu pas infelicitat, dubte i desconsol. Pel contrari, respondre natural i instintivament a les necessitats dels nostres nadons, lluny de malcriar-los, fonamenta en ells els dos pilars bàsics de l'educació: la confiança i l'autoestima.

No hem de tenir por de fer servir el nostre instint matern; existeix per guiar-nos en cadascuna de les decisions que hem de prendre envers els nostres fills. Lliure de pressions externes, de teories i de consells, l'instint matern ens portarà a fer el millor, el que és veritablement millor per als nostres nadons, des de quan els hem de donar el pit, fins quan els hem de deslletar, des d'on han de dormir fins a en quin moment han d'anar a l'escola bressol.

Confieu en vosaltres mateixes. Totes les respostes són aquí, dins del vostre cor.

Text traduït de la revista *Nuevo Comienzo*, juliol – setembre 1999

© La Leche League International
Tots els drets reservats